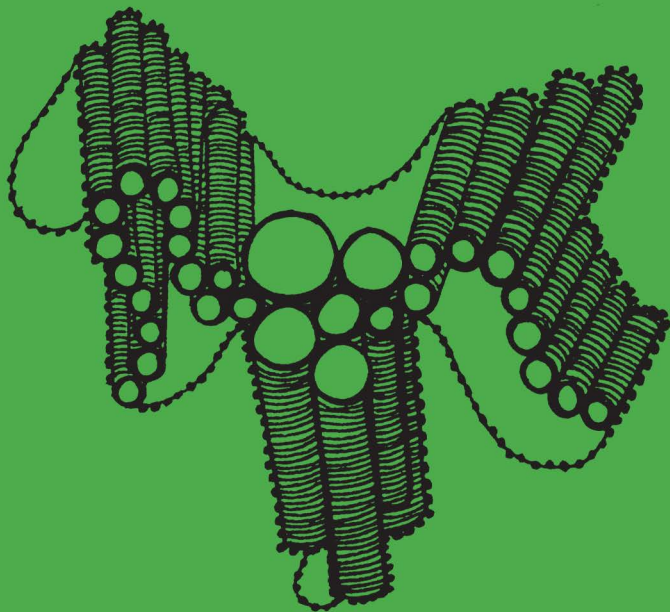

Michal Oliva

Lavička v rohu pokoje
(Vše, co chci)

MICHAL OLIVA
LAVIČKA V ROHU POKOJE
(VŠE, CO CHCI)

EDICE KAMUFLON

Hranice 1999
Nakladatelství Unarclub

Michal Oliva

Lavička v rohu pokoje
(Vše, co chci)

Text © Michal Oliva [* 22. 1. 1978]
Illustrations © Radka Pěnkavová, 1999
Typography © Jiří J. K. Nebeský, 1999
Editions © Nakladatelství Unarclub, 1999

HOUSLOVÝ BŘEH

Překročím možná víc mostů, než může se zdát,
přes řeku, která asi jednou zůstane stát.
Zůstanu na suchu a čekání bude jen hra,
však, řeko, ty mi už nezmizíš ze svého dna.

Neutečeš, ty přestaneš plout.
Nemůžeš se věčně rozbíjet o tvrdá skaliska.
Šumění odchází, slyšíš?
Dívej se, ty břehy tě zvou
a na nich svou píseň starý slepý houslista.
Nemůžeš odeplout, slyšíš?

Sleduj ten smyčec, jak líbá zvuk strun.
Zpívá svůj duet s javorem, co kdysi stál u břehu.
Viděl víc, než teď stačí nám říct.
Nehledej na břehu rozpadlý dům.
Prkna už odplula a pak časem uhnula ve sněhu.
Věř, že housle ví daleko víc.

A tak, má řeko, pluješ a podmíláš pár mých
pocitů,
leskne se hladina a ptáci zpívají,
a tak, má řeko, odpuť mi, že už nehledám starý
dům,
že jenom poslouchám, jak housle fidlají.

CESTIČKY PRO DUŠE

Ohneme proutky jak svoje těla,
cestičky pro duše, chodbičky pro mládí.
Pak uslyšíme, jak léta zněla.
Zavrže práh, steče nám z čela pot,
zavřeme knihu, co má spoustu slok,
ale naše kroky nás zase prozradí.

Tvařme se jak v sladkém zapomnění,
jak děti. Krásné, bezbranné.
Tvářičky málo tiché po setmění,
a pláč a smích a únava,
a otlučená kolena,
a ráno nové, neznámé.

A ráno nové, láska vzkvétá.
Bráníme se. Jen tak, naoko.
Duše jsou tiché, těla smělá,
vše jako ze sna zdá se být.
A nebo? Že by? Kde mám nit?
I tvá píseň zní jako baroko.

A nebude sama, ta touha po naplnění.
Bude rozkvetlou loukou plnou hmyzu.
Nebude dítětem křičícím po setmění.
Bude vším a tóny budou znít.
Ukaž mi, hudbo! Kam chceme jít?
Ukaž mi, kde nyní najdu plnou mísu!

ZVLÁŠTNÍ CHVÍLE

Pláčeš, nevíš proč
a kapičky se solí tvoří album tvých pocitů.
Dotkneš se stromu,
cítíš kolotoč,
chvění se rozlévá po těle, proč sní o úniku?

Poprvé obejmutý strom dál tiše stojí
a tvé tělo srůstá s okamžikem pocitu.
Vypadá tak nevinně,
svůdně a krásně, až se člověk málem bojí
odloučit tě od těch přenádherných doteků,
od chvíle té jediné.

Možná, že spíš a nevíš kam míříš.
S mechovou hladinou pod hlavou,
se snem v němž cítíš se jak Rumí,
spíš mi tu pohlazenou únavou,
letíc na křídlech ptačích perutí.
Mizíš teď a za chvíli se vrátíš.

Porotce s vědrem vody,
jež je děravé a teče jako síto,
stojí tady a přemýšlí,
neb ví, že čas je nejvyšší,
opustit tohle tvé soukromé místo,
chované pro noci plody.

NA CHVÍLI SE VZDÁLIT

Tajně jsem ulomil větévku z Javoru,
nestoudně zblázněný do svojí samoty.
Zavřel jsem za sebou železnou závoru,
a klíče jsem zahodil do vody.

Prchám jen před vámi, vy nudné figurky!
Lépe slyšet ptactvo zpívat, než plytké nekonečno,
kterým prázdný čas vaše ústa vyplní,
tak pravidelně, že zdá se býti nadbytečno.

I zlehka dotknu se vás asi,
ale ve mně to už kvasí!

Jak sladká je má samota,
tak líbezná, tak lahodná.
Nemluví lidskou řečí,
nesvůj se v křeči,
ona je radost má tichá.

Za chvíli se vrátím v své tiché pokoře
do náruče našeho světa
a budu šťastný za to, jak to v něm vře
a darem bude každá věta.

Za chvíli se vrátím, byť jen na chvíli,
než nabažím se shonu a hluku.
Už za chvíli strhnu všechny závory,
s láskou oddám se jiným zvukům.

PORANĚNÁ PÝCHA

Nedívej se na mne tak vyčítavě,
prosím, nemuč mne!
Moje volba asi zranila tě,
jako když padá k zemi kmen,
rostl věčnost, teď vydal jen sten,
krátký, než přikryl zem.

Schovávám tě v sobě pýcho,
poraženou, zlou.
Uzdravíš se, dobře víš to,
tak jako už tolikrát,
těžko to spočítat.
Jen ženy vyléčíš květinou.

HODINA

Na věži za chvíli odbije celá,
tak jistě, jak jen čas může jít.
Já se jen usměji do toho šera,
trošičku nadržo,
aby nezamrzlo,
to nutkání
vzbudit se jen na pár chvil.

Jsem tajnůstkář zavřený do svého světa,
ovečka černá, co špatný má cíl.
Někdo mne chápe, jiný zas hledá,
pár vhodných chvil
a hodně sil,
aby tvář ve mne narychlo smyl.

Mám rád objetí noci,
častým společníkem bývá mi samota,
ale někdy se bouří
mé srdce osamělé
a přes všechny přátele,
rozléhá se ve mě prázdnota.

Na věži za chvíli odbije celá,
dnes mám zas neklidné sny.
Celá hodina ještě neuběhla
a zas mne škádlí naděje,
hraje si se mnou jak peřeje,
nu, čas nejde zastavit.

DOTEK JE ZEDĚ

Zafouká vítr
a listy zachvějí se v šepotu,
byť bez očí jsou a bez hlasu.
Jako láska,
letí a letí a letí,
hledá přístup.

Zafouká vítr,
ozve se svědomí pohřbené pod časem,
bílé či černé, řekne jen,
studí mne zem.
Natáhne ruce
ale tam je jenom zed
a ty v jejím stínu.

Zabírá místo,
ta zed a tvůj blednoucí stín.
Co na tom, že nevěřím.
Dotek je zed,
co stojí a stojí a stojí.
Však křehké je to pouto.

JSEM TO JÁ

Jsem to já
mám zavřené oči
a neznám tmu
jen mlhu
ale uvnitř prosím
vyčítám

A kroužím stále kroužím
přemýšlím utíkám
A chci se dotknout pevniny
chci vědět že nejsem jediný
kdo si sliboval
kdo topit se chtěl v objetí

Jsem to já
Šašek z obrázku
co hýbe se podle mě
v zrcadle v koupelně
a šaškuje pro lásku
kterou nepoznal

CÁR ILUZÍ VOZÍ SE PO PLAMENU

Cár iluzí vozí se po plamenu
Malinké střípky dávného dětství
a zklamané naděje
[Snad zapomenu
když fotky shoří
i na tebe]

Cár iluzí vozí se po plamenu
hravé jsou touhy od dětí
které až život znesvětí
[A tak si sedím na kamenu
o smrti nemám ponětí]

Cár iluzí vozí se po plamenu
na zádech cítím pálivé doteky
tak vezmu konev a začnu
od píky

MÍSTO, KAM JSEM ODEŠEL

Každý den dělám první krok
k tomu abych zapomněl
zmapoval trhliny v srdci
a ujasnil si jiné věci
Tak hledej!
místo kam jsem odešel

Napil jsem se okamžiku
však žíznlivý teď stále jsem
V hlavě mám pár slov
která ti nikdy neřeknu
ve snech pár doteků...
Mám všechno
co jsem nenašel

ZAKRVÁCENÁ DUŠE

Slzy nebo déšť
ti stéká po vlasech?
Máš mokré tváře
tenisky a oči jak duhovky
Máš tichý úsměv
Máš poslední naději
Máš krev na duši

Pošlapeš trnité větvičky
na kraji města nic jiného neroste
Uslyšíš datla jak fuká do rytmu
Uslyšíš srdce jak ti bije
Všechno je v divokém pohybu
a svět který sleduješ očima nikoho
ti krev z duše neumyje.

PTAČÍ ŠTĚSTÍ

Jednou jsem četl o štěstí
a byl to obrázek z ptačí perspektivy
skoro až ptačí let
A pak jsem viděl ptáka na ulici
ležel tam
křídla měl zkroucená v kaluži
v očích mrtvolný chlad.

SENTIMENTÁLNÍ BÁSEŇ

Sentiment neladí k rozruchu světa

Zemřel ti přítel?

Nevadí

Sám trochu blázen byl

Polož mu na hrob kytici

snad vhodné byly by tři růže

bez vázy

Svůj život dožijí uprostřed kaluže

Sentiment nestačí rozhodit své sítě

Chtěl bys umřít

třeba i na úbytě

To radši vyskoč z velké výšky

To radši podřež si žíly

Nebudu se dívat

LAVIČKA V ROHU POKOJE

Do rohu pokoje někdo dal lavičku
kdo se jen na ni posadí?
Bílé stěny teskně vábí zvědavce
ti zdrží se jenom chvíličku
Nehledají naději

Tebe bych ale měl znát
kdysi hráli jsme si spolu pod jabloní
Teď zdá se to být jako vloni
kdy viděl jsem tě odbíhat
poslušně na večeri

Posaď se na lavičku
Zavři oči nedívej se do prázdna
Vyprávěj!
Co tvoje žena?
Nezná tu písničku
kde všechno odnesla voda?

BIČ

Pojď upleteme bič
na naše záda
a velké sny budou jeho rukojet
Do ní vyřežem velkého hada
plazí se do výšin
skoro nazpaměť
Pojď osedláme koně
a poběžíme vedle nich
Nikdy nedoběhnem k cíli
na zádech budem věčně cítit bič.

STUPÍNEK ÚROVNĚ

Počasí nevybralo dobrou chvíli
promokl jsem až na kůži
Za mostem potkal jsem chudáka
takovou tu lidskou trosku
co člověk pozná už z dálky
Začal mi něco vyprávět
Poslouchal jsem ze stupínku své úrovně
jen na půl ucha
Někoho hledal
Snad myslel že znám celý svět
Jména adresy
Všechno nazpaměť
Stál jsem tiše
V jedné kapse pohrdání
V druhé lítost
Pak jsem se podíval na hodinky
a řekl jen „je mi líto“
Opustil jsem ho uprostřed
naděje

HLOUBKA

Jsem létavicí
a letím kolem zbořeného nebe
Až se otevře hladina smrti
budu tě trápit svým zoufalstvím
poprvé a naposledy

Jsem vyhaslá hvězda
Padám do hloubky mezi tisíce ryb
mezi trosky svých zlomených křídel
Hladím tě po tváři
po ramenech
a je to stejně neskutečné
jako kdykoliv předtím
Stejně nesmyslné
Stejně zoufalé

ÚTĚKY

Městečko plné ticha
a jeho temná zákoutí
ten váhavý kamarád mého dětství
se mnou už víc neutíká

Vzpomínky na bolesti
jediný společník dlouhých chvil
To on mě vždy v koutě kryl
když hledal jsem své vlastní cesty

Zraněná šedá pýcha
zajmutá v ostnech kyvadel
Už vlastně neví kolik her
prohrála právě včera

Městečko plné ticha
vzpomínky na bolesti
Zraněná šedá pýcha
čekání na útěky

ZVONY

Rozhoupej zvony
pouštěj z nich jejich smích
Rozpusť si vlasy
a rozeřvi se do ticha
tak jak to umíš jenom ty
tak jak to cítí tvůj strach
Rozhoupej zvony
vyzpovídej se do vrby
je stejně tichá jako tvá ústa
a taky se k ničemu nemá
Je jako ty
Jen čeká

NEVIDINA

Procházet se deštěm
daleko od lidí
aby nikdo neviděl
že nevidím
jak zítra budu zase sám
svým egem postrádán
a lístky budu na stromech
pro tebe počítat

LOUTKOVÁ PANENKA

Loutková panenka s úsměvem ve tváři,
klaní se prostoru v kterém se vytváří,
ticho jak z mramoru tesaném ve víru,
panenských úsměvů a lidských výkřiků.

Štětcem a barvou ji kouzlo jde přimíchat,
do očí sklopených studem před chlípným zlem,
kterým svléká ji zvědavců chtivý zrak,
ze šatů spíchnutých narychlo z lípy jen.

Na plátně napnutém do rámu ze dřeva
sleduje po léta hemžení života,
v náručí květiny voní i z obrazu,
po síni rozlévá poselství odkazu,
vtisklého do tváře loutečky na plátně,
loutečky dřevěné, co když teď čeká tě?

Loutková panenka a nebe bez mraků,
pocity vtěsnané do plátna, do dřeva,
trošičku čistoty vtisknuté do časů,
kdy radost z života v nás nějak umírá.

KŘEHKÉ BLÁZNOVSTVÍ

Zase slyším hudbu Zníť,
i v malé dlani by se ten zvuk rozplynul,
a v mém tichu tvůj smích,
by našel tóny
a možná jejich příčinu.

Je to křehké bláznovství,
mé ticho s tvou hudbou na dlani,
vždyť tenší než sklo jsou naše sny
a já jsem sám a nevím, kdo jsi ty.

TOUHA

Vyděšená byla.
I tentokrát spala jen na půl oka.
Svlečená.
Plná strachu.
Nenasytná.
Touha.

Venku byl mráz.
Každý se díval na teploměr,
ona kochala se krásou přírody,
milovanou fata morgánou.
Vyhladovělá.
Zuřivá.
Touha.

Za zavřenými dveřmi
ji nechali vykřičet do němoty.
Ruce měla celé od krve
jak se snažila
rozbít dveře.
Pak se rozběhla a roztříštila se o zed.
Marná.
Největší.
Touha.

ČÍM JSI? MÁ LÁSKO!

Čím jsi?

má lásko!

Důkazem, že nejsem z kamene?

Prokletím?

Čím jsi?

má lásko!

Rentgenem lidskosti?

Obrazem mého sobectví?

Čím jsi?

má lásko!

Přeludem?

Jsi vším, co nevidím?

Čím jsi?

má lásko!

Jsi tím,

čím jsi?

VŠE CO CHCI

Vše co chci
je ve mně.
Ale já do sebe
přece vůbec nevidím.

Ani dnes ráno.

OSOBNOST

Potkali člověka

 který prý vidí do duše.

Rozezná zlato od hnoje

 a poví mi všechna moje trápení.

Chudák!

Musí být strašně sám

 ve svém vědění!

BERÁNEK

Bráníš se statečně beránku.
Víš, že podřežou ti hrdlo.
Tvou vlnu pokape tvá krev
ty nejsi pták,
ty nejsi lev
jsi obětní beránek
a toužíš

Tak bojuješ!

KROK

Šlápnu do sněhu.

Udělám krok.

Šlápnu zas.

Ne moc sebejistě.

Co když je pod ním led?

Pod sněhem.

Pod citovým výlevem.

* * *

Co je to modré z nebe?

Kus tebe.

A jak k němu přijít?

Svět naruby obrátit.

* * *

Láska s jasnými důvody
je jako láska k oblíbené panence.
nezná hranice
ale má úzké mantinely.

PRO MALOU CHVÍLI

Je zvláštní,
co člověk udělá pro malou chvíli,
která se rozprskne jak kapka vody
na rozpáleném chodníku.

Je zvláštní,
Někdo se naučil hodně se bát
a pak se vracet
na planinu odvrhnutých hříchů.

Je zvláštní,
jak je bezedná řeka,
do které padá poslední most.

A nikdo nepodá ruku.
Jen náplast na lítost.

OBSAH

- Houslový břeh / 5
Cestičky pro duše / 6
Zvláštní chvíle / 7
Na chvíli se vzdálit / 8
Poraněná pýcha / 9
Hodina / 10
Dotek je zeď / 11
Jsem to já / 12
Cár iluzí vozí se po plamenu / 13
Místo, kam jsem odešel / 14
Zakrvácená duše / 15
Ptačí štěstí / 16
Sentimentální báseň / 17
Lavička v rohu pokoje / 18
Bič / 19
Stupínek úrovně / 20
Hloubka / 21
Útěky / 22
Zvony / 23
Nevidina / 24
Loutková panenka / 25
Křehké bláznovství / 26
Touha / 27
Čím jsi? Má lásko! / 28
Vše co chci / 29

Osobnost / 30

Beránek / 31

Krok / 32

*** (Co je to modré z nebe?) / 33

*** (Láska s jasnými důvody) / 34

Pro malou chvíli / 35

EDICE KAMUFLON

LAVIČKA V ROHU POKOJE
(VŠE, CO CHCI)

Napsal Michal Oliva
Ilustrovala Radka Pěnkavová
Typograficky upravil Jiří J. K. Nebeský

*

V Hranicích v únoru roku 1999 vydalo
Nakladatelství Unarclub

*

edice Kamufilon
svazek 9
řídí Jiří J.K. Nebeský

NAKLADATELSTVÍ UNARCLUB NABÍZÍ

v edici Kamuflon:

- 1/ Roman Bortel: Něco za něco (1994)
- 2/ 063423350: Ryba smrdí od hlavy (1994)
- 3/ Blanka Kolková: Divadýlko loutkový (1995)
- 4/ Zdeněk Eliáš: V pseudorytmoběhu (1995)
- 5/ Petr Kantor: Proč? (1995)
- 6/ Mart. Krčma: Chuf zblázněných nálad (1995)
- 7/ Olga Jiříčková: Sežeretěto (1996)
- 8/ Zuzana Orlová: Máš propíchnuté oči, kdopak ti to udělal, jen dva rezavé dráty na mě čumí a krev smíchaná s líčidly ti stéká po tvářích (1998)

literární revui:

Maštal 1-10 (1994-1996)

Lze objednat na adrese
Nakladatelství Unarclub
Hviezdoslavova 18
753 01 Hranice

MICHAL OLIVA
LAVIČKA V ROHU POKOJE

Do rohu pokoje někdo dal lavičku
kdo se jen na ni posadí?
Bílé stěny teskně vábí zvědavce
ti zdrží se jenom chvíličku
Nehledají naději

Tebe bych ale měl znát
kdysi hráli jsme si spolu pod jabloní
Teď zdá se to být jako vloni
kdy viděl jsem tě odbíhat
poslušně na večeři

Posad' se na lavičku
Zavři oči nedívej se do prázdna
Vyprávěj!
Co tvoje žena?
Nezná tu písničku
kde všechno odnesla voda?